

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1693/23
1.6.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Лишанин, адвокат из Београда, улица Савска бр. 19/II/8, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Младен Тодоровић, адвокат из Београда, улица Шчербинова бр. 2а, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 8818/22 од 21.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 8818/22 од 21.09.2022. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 9.400 евра са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке почев од 03.10.2014. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 131.041,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом

члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (Службени гласник РС” бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју жалба тужиоца посебно указује јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и примењене прописе.

Према утврђеном чињеничном стању странке су биле у пријатељским односима. Како је туженом био потребан новац тужилац му је 2008.године позајмио 3000 евра, затим 2011.године 3.000 евра и 2014.године још 3.400 евра које године је тужилац захтевао од туженог да сачине писмени уговор о зајму јер тужиоцу тужени претходне позајмице није вратио. Стога је дана 04.07.2014. године између овде тужиоца, као зајмодавца и туженог, као зајмопримца закључен писмени уговор о зајму којим је у члану 1 и 2 уговорено да је тужилац позајмио туженом новчани износ од 9.400 евра односно 1.082.000,00 динара са роком враћања од 90 дана од дана закључења уговора. Према члану 3 наведеног уговора о зајму својим потписом на уговору зајмопримца потврђује да је од зајмодавца примио на зајам наведени новчани износ. Истог дана странке су сачиниле и потписале признаницу којом се потврђује да је дана 04.07.2014. године тужени, а на основу уговора о зајму од истог датума, примио од тужиоца износ од 9.400 те да ова признаница представља доказ о пријему позајмљеног износа у целиности. Тужени до закључења главне расправе није вратио тужиоцу износ од 9.400 евра.

На првом месту, првостепени суд је решењем из става првог изреке одбио приговор туженог месне ненадлежности суда сходно одредби члана 65 ЗПП којом је прописано да ако законом није прописана искључива месна надлежност неког суда, странке могу да се споразумеју да им у првом степену суди суд који није месно надлежан, под условом да је тај суд стварно надлежан. Како за ову врсту спора према одредбама Закона о парничном поступку није предвиђена искључива месна надлежност, а уговорена је надлежност Првог основног суда у Београду, правилна је одлука првостепеног суда којом је одбијен наведени приговор па се иста неосновано жалбом туженог побија.

Затим, обзиром да је у току поступка утврђено да су парничне странке закључиле уговор о зајму којим је тужилац позајмио туженом износ од 9.400 евра са роком враћања од 90 дана од закључења уговора, да у дуг нису урачунавале камате, а да тужени није испунио своју обавезу и вратио позајмљени износ обзиром да у току поступка није пружио ни један доказ да је своју обавезу извршио, односно није било сведока ни када је новац узео, ни када је вратио, као и да је тужени навео да није тражио признаницу да је новац вратио, првостепени суд је применом одредаба члана 17, 262 став 1, 277 став 1, 324 став 1 и 557 Закона о облигационим односима одлучио као у ставу другом изреке.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и недвосмислено произилази из доказа изведених у првостепеном поступку, па наводима жалбе и чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда није доведено у сумњу.

На тако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је, сходно члану 557, 558 и 562 Закона о облигационим односима, усвојио тужбени захтев тужиоца, правилно закључивши да је тужени дужан да тужиоцу врати дуг у износу од 9.400 евра у динарској противвредности.

Неосновани су наводи жалбе да недостаје признаница и тужиочев доказ када је први новац дат и колико је дато, те да је тужени у свом исказу навео да је то било пре 2011. године, као и да су странке усмено мењале уговор о зајму, па се поставља питање зашто суд то није прихватио.

Ово стога што је чињеницу постојања уговора о зајму првостепени суд у смислу члана 8 Закона о парничном поступку правилно утврди након подробне оцене свих доказа, пре свега писмених који су сагласни са исказом тужиоца. Наиме, тужени, као зајмопримац, је потписивањем уговора о зајму, закљученим са тужиоцем, као зајмодавцем, дана 04.07.2014. године, потврдио извршење обавезе утврђене тим уговором, а то је враћање новца тужиоцу узетог на зајам под условима и начин како је то наведено у предметном уговору. Осим тога, признаница од истог датума у материјално-правном смислу садржи битне елементе уговора о зајму и то: уговорне стране, износ зајма од 9.600 евра и потписе уговарача. Тужени је потписивањем ових писмених доказа признао дуг у опредељеном износу и на њега је прешао терет доказивања сходно члану 231 Закона о парничном поступку, те је он у смислу ове законске одредбе био дужан да докаже чињеницу да наведени износ новца од тужиоца није узео односно да је исти вратио. Међутим, до закључења главне расправе тужени за те тврдње није пружио доказе, а његова је обавеза била да поступа са пажњом доброг домаћина сходно члану 18 став 1 Закона о облигационим односима, и то одговарајуће доказе – потврде о извршеним исплатама дуговања које би тужени по природи ствари да је тужиоцу заиста вршио исплате тражио од тужиоца у циљу свог обезбеђења, тим пре што је сачињена писмена признаница приликом предаје износа од 9.400 евра, па се тужени не може позивати на своје пропусте. Осим тога, тужени сходно члану 228 и 231 ЗПП није пружио доказе за тврдње да је у позајмицу укључена и камата, па је правилно првостепени суд поступио када је у потпуности поклатио поверење писменим доказима као веродостојним, као и исказу тужиоца и применом правила о терету доказивања закључио да је тужени по основу уговора о зајму дужан да врати тужиоцу досуђени износ.

Жалбени наводи туженог којима се оспорава оцена изведених доказа, исказа парничних странака у првостепеном поступку су неосновани јер је по оцени овог суда првостепени суд правилно оценио изведене доказе појединачно и у међусобној вези а затим на основу резултата целокупног доказног поступка (члан 8 ЗПП) дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, па се не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања до кога је првостепени суд дошао на основу слободног судијског уверења, савесном и брижљивом оценом свих изведених доказа појединачно

и у међусобној вези.

Супротно наводима жалбе, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право. Обавеза туженог заснована је на одредбама члана 557 и 562 Закона о облигационим односима код чињенице да је са тужиоцем засновао облигационо-правни однос по основу уговора о зајму, на основу кога је тужилац, као зајмодавац, предао туженом, као зајмопримцу, новчани износ, а који новац тужени није доказао да је вратио тужиоцу.

Приликом одлучивања Апелациони суд у Београду је ценио и остале жалбене наводе и закључио да су без утицаја на законитост и правилност првостепене пресуде, како у односу на утврђено чињенично стање, тако и на примењено материјално право у поступку доношења исте.

Обзиром да првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности, те како је иста заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права, то је применом члана 390 ЗПП одлучено као у изреци.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредаба члана 153 и 154 ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић